

nien, at det skulde tage hele Salttolden istedetfor at nøies med Halvdelen deraf. Jeg skal minde om, hvad den høitærede Minister sagde ved Sagens 1ste Behandling. Da sagde Ministeren: „Paa et Punkt kunde der ganske vist have været opnaaet en væsentlig Formindskelse af Tabet for den danske Statskasse, og det er netop paa Salttolden. Vi kunde have sluppet med kun at offre omtrent Halvdelen af Salttolden. Det vilde altsaa have været en væsentlig Lettelse i det Offer, der blev bragt, men det forekom mig, at naar en Handels-traktat med Spanien skulde erhverves gennem Nedsættelse i den bestaaende Toldtarif, saa var det passende og rigtig, at Nedsættelsen ikke ramte ubelukkende eller i overveiende Grad det, vi ere vante til at kalde Luxusvarer, men at Nedsættelsen for den væsentlige Del traf netop en Vare, som man fra alle Sider har været enig om skulde, naar en Toldrevision blev bragt tilveie, indgaa frit, fordi denne Vare, nemlig Salt, maa antages at forbruges i omtrent ligeligt Maal af Alle uden Hensyn til Velhavenheden.“ Der har den høitærede Minister for det Første sagt, at vi have opnaaet en væsentlig Nedsættelse, men det kunde han ikke sige, dersom vi ved Traktaten vilde have faaet en mindre Nedsættelse paa andre Omraader; thi saa havde det ikke været en Gevinst, da vi saa havde maattet give Noget derved. Dersom vi havde maattet finde os i lavere Told paa Vin og Sydfrugter, vilde den høitærede Ministers Udtryk ved første Behandling ikke have været rigtig. Men desuden angav den høitærede Minister selv, at der var taget Hensyn til det Passende og Rigtige i Forholdet mellem Nedsættelser paa Livsfordødeligheder og Nedsættelser paa Luxusvarer. Det er netop det, Flertallet har sagt, at der maa være et passende Forhold derimellem; men det maa jeg hævde, at det er usforvarligt af en Regjering paa den Maade at binde Rigsdagen. Regjeringen burde have taget imod det, Spanien bød dengang, og som Spanien selv ikke betragtede som en Indrømmelse og ikke forlangte Noget omhelst for, som det med rene Ord staar i Regjeringens Fremstilling. Det burde Regjeringen have taget imod, og saa kunde Ministeren være kommen til Rigsdagen og have sagt: Jeg mener, at vi bør opgive hele Salttolden, men jeg har ikke bundet mig til mere end Halvdelen, det Andet maa Regjeringen og Rigsdagen herhjemme selv om. Nu kommer Regjeringen derimod og over et Pres paa os og forlanger, at vi skulle opgive hele Salttolden, idet Regjeringen siger, at den mener, at det er en passende Kompensation for Nedsættelsen af Tolden paa Vin og Syd-

frugter. Jeg maa for det Første benegte, at det skulde være den mest passende Kompensation. Dersom vi i dette Tilfælde skulde sige, hvilken Nedsættelse vi lagde Vægt paa, saa vilde vi ikke nævne Salttolden først; vi vilde nævne Kaffe-tolden og flere andre. En Nedsættelse af Kaffe-tolden med det Halve og maaste andre Nedsættelser vilde vi sætte høiere end Ophævelse af Salttolden, og det følger alene af, hvad det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds fremhævede i Gaar, men som jeg tror, han pointerede noget for stærkt, at Salttolden rammer for en meget væsentlig Del Industrien, og at dens Ophævelse for en meget væsentlig Del ikke kommer Forbrugerne til Gode. Den Del af Salttolden, som kommer til at hvile paa Forbrugerne, virker som en Kopskat, men det er langtfra Tilfældet med hele Salttolden. Det ser man ogsaa af Børsudvalgets Betænkning, som i Industriens og Handelens Interesse forlanger Salttolden nedjat. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds gjorde en lignende Bemærkning i sit første Foredrag, og det er aldeles utvivlsomt, at endog maaste den større Halvdel af Salttolden ikke kommer til at hvile direkte paa Forbrugerne og altsaa ikke kommer til at virke som Kopskat. Naar den høitærede Minister var kommen til os og havde stillet sig, som jeg før angav, saa vilde vi herfra have været i Stand til at tage Hensyn til Saltraffinaderierne, saltet Sild og de andre Spørgsmaal, som staa i Forbindelse med Salttolden. Nu siger den høitærede Minister: Det er et Spørgsmaal, om Godtgørelsen til Saltraffinaderierne er rigelig, men det er et saa ringe Punkt, at det ikke har Noget at betyde. Ja, det kan regnes temmelig nøiagtigt ud, hvor stor den er. Der indføres omtrent 20 Mill. Pund raffineret Salt og 20 Mill. Pund uraffineret, og naar man vil lade Saltraffinadørene beholde den nuværende Beskyttelse, hvori tillige ligger et Ækvivalent for deres Skibsafgifter, deres Told paa Kul og andre Ting, saa maa man lade dem beholde $\frac{1}{5}$ Dre pr. Pund. Det er for 20 Mill. Pund 40,000 Kr. om Aaret. Det er ganske sikkert ikke noget stort Beløb, navnlig naar der kun er Tale om tre Aar. Jeg betragter nu imidlertid ikke den Slags Nedsættelser, naar de engang ere givne, saaledes, at de ville ophøre om tre Aar, men lad os holde os dertil, saa bliver det dog 120,000 Kr., som vi skulle udrede til Saltraffinadørene. Men hvorfor skulde den danske Statskasse udrede det Beløb til Saltraffinadørene? Det er jo Ministeren, der uden mindste Fornødenhed har paaført Statskassen den Udgift. Havde vi beholdt Retten til at